

TEATRE

Una superba
i existencialista
Hedda Gabler

Crítica

SANTI FONDEVILA
BARCELONA

'Filla del seu pare' ESPAILLIURE 15 DE MARÇ

“**F**illa del seu pare és una reescriptura total del clàssic”, escriu Pau Miró, director d'aquesta revisió del gran personatge ibsenià. Una reescriptura concebuda sobre el triangle format pel marit Jørgen Tesman, l'escriptor i antic amant Eilert Løvborg, i Hedda Gabler, traslladats a un àtic dels nostres dies amb vistes però sense senyal d'internet. La notable dramaturgia d'Aleix Aguilà conserva, no obstant, els trets argumentals i el fons del conflicte, tot i que prescindint de la presència del jutge Brack i del seu xantatge elimina el motiu principal del suïcidi de la protagonista de l'original, que aquí es justifica per l'absurd de la vida que l'empresona. Una Hedda Gabler superba, dominant, fins i tot cínica, plena d'una mena d'existencialisme sorgit de la seva incapacitat d'estimar i que genera un nihilisme destructiu per als altres i per a ella mateixa.

L'actualització funciona molt bé. No direm que és una obra radicalment nova, però sí una mirada innovadora, profunda i ben estructurada, servida per uns esplèndids intèrprets. Sobretot quan la funció supera la deriva inicial, afavorida pel que Pau Miró entén com un inici vodevilesc que busca, i troba, les rialles dels espectadors, que, afortunadament, desapareixen amb l'arribada del turmentat Løvborg amb el seu nou manuscrit.

En una brillant composició, Júlia Barceló domina la funció des de l'actitud, entre arrogant i cruel, i amb les rèpliques. Pau Vinyals exagera deliberadament la mediocritat de Tesman, i Pol López ens apropa un Løvborg trencat pel rebuig de Gabler i la recerca d'un amor segur. Molt atenta la direcció d'actors de Miró, en una recomanable posada en escena de poderosa teatralitat des del sorprenent tret inicial. —

Júlia Barceló és Hedda Gabler.

ALBERT PONS / TEATRE LLIUURE

LITERATURA

L'escriptora i ramadera Catherine Poulain (Manòsca, 1960) a l'Institut Francès de Barcelona. PERE TORDERA

Aventures en primera persona
en un vaixell pesquer a Alaska

Catherine Poulain debuta amb 'L'home de mar', finalista al premi Goncourt

JORDI NOPCA
BARCELONA

“Puja a bord, doncs!”, crida un dels pescadors a la Lili al port de Kodiak, una ciutat minúscula situada en una illa d'Alaska. Ella, d'origen francès, acaba d'arribar al que ella considera que és “la fi del món” disposada a embarcar-se tant de temps com calgui en un pesquer per guanyar-se la vida i, de retruc, viure unes quantes peripècies inoblidables que algun dia poguessin convertir-se en matèria literària. Lili és el nom amb què van conèixer Catherine Poulain durant la dècada que va passar a Alaska, entre xarxes, escates, aigua salada i tavernes. Hi va arribar a la dècada dels 90, quan ja havia superat la trentena i carregava un sac d'experiències impressionant.

“Des de molt petita vaig tenir una única aspiració: convertir-me en aventurera. Sempre volia anar una mica més lluny i posar-me en perill. Per fer-me passar la por a pujar als arbres em vaig enfilat al capdamunt d'un pal de telèfon. Per superar el pànic a la foscor vaig entrar en una gruta prehistòrica –diu Poulain, que amb *L'home de mar* (Edicions de 1984 / Lumen), el seu primer llibre, va arribar a ser finalista del premi Goncourt—. A casa em tenien por. Pensaven, ¿quina una en farà la Catherine, ara? Jo no actuava amb cap voluntat de provocar ningú. Era així. La mare deia que mirava l'horitzó com si fos capaç de

veure què hi quedava al darrere”. Quan tenia 11 anys, Poulain va aturar un camió després de sortir de l'escola. “«Escolti –vaig dir al camioner–, em podria portar fins a casa?» La mare ho va veure i em va clavar dues bufetades. Pensava que era el camioner qui m'havia fet pujar allà dins”.

Anys d'expansió

Als 15 anys, l'autoestop es va convertir en una de les seves activitats secretes preferides, i als 18 va confessar al seu pare –un pastor protestant de Manòsca, municipi de l'Alta Provença– que es deixava portar en fos per conductors de motos, cotxes i camions. Poulain es va tatuar una oreneta amb les ales obertes al canell i en comptes de començar una carrera universitària es va decidir a viatjar per Europa. Dos anys després servia copes a Hong Kong. Quan tenia prou diners per viatjar canviava de país. Va passar per Sri Lanka, l'Índia i el Nepal. “Vaig anar a l'Àsia per trobar la saviesa i només hi havia misèria –diu–. De jove vaig tenir problemes i insatisfaccions. M'ajudava a expandir-me. I també em feia perdre la por. M'empipava ser tan poruga. Cada prova que em posava em permetia anar una mica més enllà”.

Després d'un parèntesi en què va provar de redreçar la seva vida estudiant infermeria, el desig d'aventures va tornar atacar Poulain i se'n va anar a Amèrica del

Repte
“Cada prova que em posava em permetia anar una mica més enllà”, diu

Límit
“Vaig trobar la fi del món quan vaig començar a viure al mar”, recorda

Nord. “Vaig travessar tot el continent, descobrint aquells grans i inoblidables paisatges –diu–. Dels Estats Units vaig arribar al Canadà, i finalment em vaig plantar a Alaska. Quan vaig arribar a Kodiak en vaixell pensava que havia arribat a la fi del món, però la vaig trobar quan vaig començar a viure al mar”.

Un vaixell viu

El primer que va descobrir treballant al pesquer era que “el gènere desapareixia”. “L'important era la feina i la capacitat de resistència –explica–. No hi havia cap intimitat. El màxim confort era menjar o prendre alguna cosa calenta i dormir”. El vaixell era “com un ésser viu al qual calia adaptar-se”, recorda. Quan els tripulants ho aconseguien, hi trobaven “una unitat, estructurada a partir de la por, el patiment i l'esgotament”. Així i tot, en un context tan aspre com aquest s'hi pot trobar l'amor. És aquesta la vida que Poulain explica, en primera persona, a *L'home de mar*.

“Durant molt de temps, la meua vida va ser el llibre que volia escriure –diu–. Quan vaig tornar a França em va semblar que era el moment de sortir del llibre i de provar d'escriure'n un”. Des de fa quinze anys, l'antiga pescadora ha tornat a la Provença. “De moment hi estic bé, però mai se sap si necessitaré tornar a anar-me'n”, afirma. —